ΛΑΚΩΝΙΚΑ

—Η ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΕΝΔΕΙΞΙΣ

Τὸ διαταχθὲν παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἑπταήμερον πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἡ ἐλαχίστη ἔνδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους τοῦ Ἑλληνικοῦ πρὸς τὸν ὑπέροχον κληρικόν, τὸν εὐλαβῆ θεματοφύλακα τῶν θρησκευτικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Αὐτοκρατορικῶν παραδόσεων τοῦ Βυζαντίου.

— ΝΤΡΗΤΝΩΤ

Ὁ κ. Μπενάκης ἀντὶ μικροῦ σκάφους προτείνει νὰ ἱδρυθῇ ἐκ τῶν χιακῶν ἐράνων γεωργικὴ σχολὴ εἰς τὴν Χίον.

Πρακτικὴ ἡ σκέψις. Ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ κατορθώματα πρέπει νὰ πανηγυρίζωνται πολεμικῶς.

Καὶ θὰ ἐπροτείναμεν ἡμεῖς ἐκ Χιακῶν, Λεσβιακῶν, Κρητικῶν Ἠπειρωτικῶν, Μακεδονικῶν ἐράνων νὰ σχηματισθῇ ποσὸν τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς δρήτνωτ, ἀφοῦ μετὰ ἕνα ἑτοσῆ Τουρκία θὰ ἔχῃ δύο.

Ὅλαι αἱ ἀπελευθερωθεῖσαι Ἑλληνικαὶ χῶραι ἃς συνεισφέρουν διὰ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς ντρήτνωτ. Ἃς συνεισφέρουν ἐπομένως τὸ δυνατὸν περισσότερα, διότι ὡς παρατηρεῖ ὁ κ. Μπενάκης μικρὰ σκάφη ἔχομεν ἀρκετά.

Ὡς πρὸς τὴν γεωργικὴν σχολὴν ἔχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν ἀργότερα. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τὸ Κράτος θὰ ἐνισχύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν.

— ΚΑΙ ΑΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΗ

Τί νὰ γίνωνται αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀνακωχὴν ἐντὸς τοῦ ἱστορικοῦ βαγονίου ; Αἱ πληροφορίαι εἶνε ἀντιφατικαί.

Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπαισιοδοξία.

Ἀπὸ τὰς Βαλκανικὰς πρωτευούσας σιωπή.

Ἐν τούτοις ἡ Βουλγαρία καλεῖ καὶ τοὺς κληρωτοὺς τοῦ 1914.

Ὁπωσδήποτε δὲν πολυανησυχοῦμεν. Ἀπὸ τὴν Πύλην ἐξαρτᾶται νὰ σώσῃ ἢ νὰ χάσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

...Ἡλικίαν ἔχει ὁ Κιαμὴλ πασσᾶς καὶ ἂς ἀποφασίσῃ.

— Η ΚΑΣΤΟΡΙΑ

Μετὰ τὴν Φλώριναν ἡ Ἑλληνικωτάτη Καστορία, ἡ ποιητικὴ Καστορία, ἡ πόλις τῶν Μακεδονικῶν ἀγώνων, ἡ Ἀκρόπολις τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων προστίθεται εἰς τὰς ἀνακτηθείσας Ἑλληνικὰς πόλεις.

Καὶ ἤδη ὅλων ὁ νοῦς στρέφεται πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἠπείρου. Ἡ ἀνάκτησίς της, ἡ ὁποία θὰ γείνῃ ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ πανηγυρισθῇ μὲ ὅσην ἐπανηγυρίσθη χαρὰν ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἃς κρατοῦμεν μέρος τῆς χαρᾶς μας διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν.

—ΤΙΣ ΟΙΔΕ

Δέκα νέων Ἑλληνικῶν χωρίων τῆς Ἠπείρου, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην, ἀνηγγέλθη χθὲς ἐπισήμως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἡ πλήρης καταστροφὴ ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ.

Τίς οἶδε ἂν δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὰ τηλεβόλα τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν κ. Μπάουτσερ ἀποστέλλονται εἰς Τουρκίαν μέσῳ Κωνστάντζας τῆς Ρουμανίας ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἐνθαρρύνουν τὴν Πύλην νὰ τηρῇ τὴν στάσιν ἣν τηρεῖ ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς. Καὶ τὴν ὁποίαν, φεῦ! πολὺ γρήγορα θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ.

—ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

Τί νομίζετε, μᾶς γράφει ὁ ἐν Κων)πόλει ἀνταποκριτής μας, ὅτι ἀνηγγέλλετο, ὑπό τινων ἐνταῦθα ἐφημερίδων; Ὅτι Ἕλληνες πολῖται καὶ Ἕλληνες στρατιῶται τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἤρχισαν κλέπτοντες, λῃστεύοντες, σφάζοντες, δένοντες, παραβιάζοντες γυναῖκας κτλ. κτλ.

Προφανῶς αἱ καλαὶ κἀγαθαὶ Τουρκικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναγράφουσαι τοιαύτας τερατολογίας ἐνόμισαν ὅτι ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην στρατὸς ἦτο Τουρκικὸς καὶ ὄχι Ἑλληνικός.

—ΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΑΥΤΗΝ

Ὑπερδισχίλια γυναικόπαιδα ἐκ τῶν δέκα πυρποληθέντων χωρίων Ζαγορίου ἔφθασαν ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει εἰς τὴν Καλαμπάκαν.

Νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ φιλανθρωπία μερικῶν τσιφλικιούχων καὶ μεγαλούχων νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν φορὰν αὐτὴν τουλάχιστον;

—ΕΠΗΡΕ ΤΑ ΒΡΕΓΜΕΝΑ ΤΟΥ

Ὁ Ἀρχιραβῖνος τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος Κ)πόλεως στηριζόμενος εἰς ἀδεσπότους φήμας διεμαρτυρήθη εἰς τοὺς Εὐρωπαίους πρεσβευτὰς διὰ τὰς δῆθεν καταπιέσεις τῶν Ἑβραίων Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἡ ἀπάντησις τῶν πρεσβευτῶν ὑπῆρξεν οἵα ἀνεμένετο. Ἐζητήθη ἡ καταγγελία ὡρισμένων γεγονότων διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ὁποίων ὑπεδείχθησαν ἁρμόδιοι μόνον αἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀρχαί.

Καὶ ὁ Ἀρχιραβῖνος Κων)πόλεως διὰ τὸ μὴ ἔχειν νὰ καταγγείλῃ τίποτε συγκεκριμμένως, ἐπῆρε τὰ βρεγμένα του καὶ...ἐσιώπησε.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΧΟΤΖΑΣ

Ξαναβλέπω ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰς ἀκτῖδας τοῦ καλοκαιρινοῦ Ἀνατολικοῦ ἥλιου, μέσα στὴ σπατάλη, κλειστὲς θύρες τῶν λευκῶν τζαμιῶν τοῦ Σταμποὺλ καθισμένους σταυροπόδι πάνω σὲ κίτρινες ψάθες, στὴ σκιὰ ἑνὸς ἀκινήτου δέντρου, τοὺς λευκοὺς χοντζάδες τοῦ μεγάλου προφήτη, μὲ τὶς μακρυὲς πατριαρχικὲς γενειάδες, τὰ πλατειὰ χτυπητὰ ζωνάρια καὶ τὰ πράσινα σαρίκια ποῦ τὰ βαστάγανε λευκὰ περιτυλίγματα.. Τοὺς βλέπω τοὺς γέρους χοτζάδες μὲ τὰ ψηλά, ρυτιδωμένα μέτωπα, τὰ παχειά, κατάλευκα φρύδια, ξαπλωμένους, μόνους, σοβαροὺς καὶ σιωπηλούς, νὰ ρουφᾶνε μὲ ἡδυπάθεια μ' ἀργὲς ρουφιξιὲς τὸν καπνὸ τῶν μεγάλων τους τσιμπουκιῶν ποῦ τὸν ἄφηναν ὕστερα σὲ κατάλευκα ἀέρινα δαχτυλίδια ν' ἀνεβαίνουν ἀργά, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια σου, νὰ γυρίζουνε σὲ ὄγκους κύκλους καὶ νὰ χάνωνται—νὰ χάνωνται μέσα στὸ γαλήνιο φόντο τοῦ ὁρίζοντα, στὸν γαλανὸ οὐρανὸ τῆς ορτάλοεης Πόλης, μέσα στὸν ὁποῖο ἴδιες βαρκοῦλες μ' ἄσπρα πανιὰ — ἴδιες βαρκοῦλες λησμονημένες ἀκινητοῦσαν μερικὰ σύγνεφα. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ βουβοί. Ποῦ καὶ ποῦπερνοῦσε ἀργὸς καὶ ξεκοβότανε καθαρά, ζωηρὸ στὸ ἐντυπωσιακό, ἕνας μαλεμπιτζῆς μὲ τὶς βράκες καὶ τὸ τεράστιο κυκλωτερὸ ταψὶ στὸ κεφάλι του, ἀφήνοντας μιὰ συρμένη, θαρρεῖς λιγωμένη ἀπὸ τὴ χαύνωση τοῦ καλοκαιριοῦ φωνή, κι' ἐχανότανε πάλι σὲ στενὰ σοκάκια, ἀπ' τὰ ὁποῖα προβάλανε καφασωτὰ κατάκλειστα παράθυρα, τυλιγμένα σὲ μιὰ σκιὰ μυστηρίου... Ἡ μικρὲς πλατεῖες μπροστὰ στὰ λευκὰ τζαμιὰ ἦσαν κι' αὐτὲς ἔρημες. Τὰ σκυλιὰ τυλιγμένα φειδωτὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο κοιμόντουσαν κι' αὐτά. Ὅλα κοιμόντουσαν μέσα στὸ μεσημεριανὸ καλοκαίρι — ὅλα ἴσα μὲ τὸν δροσερὸ καφετζῆ τῆς γειτονιᾶς ποῦ ρουχάλιζε σκεπασμένος μὲ τὴν ἄπλυτη ποδιά τους γύρω ἀπὸ τὴν ὁποία μῦγες ἀργοπετοῦσανε. Μόνο οἱ χοτζάδες — μόνον ὁ Χότζας δὲν κοιμώτανε. Σταυροπόδι ξακολουθοῦσε νὰ καπνίζῃ καὶ τὸ βλέμμα του λησμονημένο κύτταζε τὸν γαλανὸ οὐρανὸ ποῦ τὸν ἐτρυποῦσαν ἡ κατάχρυσες μύτες τῶν λευκῶν τζαμιῶν. Τί νὰ συλλογιζότανε ὁ Χότζας; Ἄξαφνα φανήκανε περιστέρια. Ἄπειρα περιστέρια ποῦ κόβανε μὲ τὰ λευκά τους φτερὰ τὸ φῶς, τὰ χρώματα καὶ τὴ γαλήνη κι' ἤρθανε στὰ πόδια τοῦ πατριαρχικοῦ Χότζα. Κι' ὁ χότζας γύρισε μὲ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὰ περιστέρια ποῦ ἀναταράζοντο στὰ πόδια του. Τὰ πυκνὰ φρύδια τοῦ χότζα τεντώθηκαν, ἡ ρυτίδες τοῦ μετώπου χαθήκανε, κι' ἔκφρασίς του ἡ ναρκωμένη ἔγεινε ἕνα χαμόγελο. Ἀργὰ τράβηξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς τσέπης του ἕνα μεγάλο κομμάτι λευκὸ ψωμὶ κι' ἄρχισε νὰ τρέφῃ τὰ περιστέρια...

Κι' αὐτὰ πετοῦσαν πάνω του, δίπλα του, τριγύρω του κι' ἔπερναν τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὰ μαραμένα του χέρια. Ἕνα σκυλὶ ὀκνὸ σύρθηκε ἴσαμε τὴ βρύση τοῦ τζαμιοῦ δίπλα στὸ Χότζα κι' ἔγλυψε τὴν ἄδεια λεκάνη γιὰ νὰ δροσισθῇ. Ὁ χότζας ἄνοιξε τὴ βρύση καὶ τὸ νερὸ πλούσιο, κρύο, ἀστραφτερὸ ἔπεσε στὴ λεκάνη καὶ τὸ σκυλὶ τοῦ δρόμου ἤπιε. Καὶ τὰ περιστέρια ἀποφάγανε. Κι' ὁ Χότζας μάζεψε πάλι τὰ φρύδια του, ξαναβρῆκε τὴς ρυτίδες του, πῆρε τὴ πρώτη συλλογισμένη του ἄριστη ἔκφραση κι' ἔστρεψε πάλι τὰ μάτια του στὸν γαλανὸ οὐρανό.. Κι' ἐλησμονήθηκε...

Κι' ὅταν ὁ φλογερὸς ἥλιος πῆγε νὰ χαθῇ πέρα ἀπὸ τοὺς λόφους, χρυσίζοντας σπατάλα τὰ τζαμιὰ καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἀπείρων σπητιῶν τῆς μεγάλης πρωτεύουσας κι' ἔκανε τὰ νερὰ τοῦ Κερατίου ἀναλυτὸ χρυσάφι, κι' ἐπορφύρωσε τὸν μεγάλον οὐρανὸ κι' ἔδωσε μιὰν ἀλλόκοτη αἴγλη στὶς μάζες τῶν σπιτιῶν τοῦ Σταμποὺλ καὶ στὰ πυκνὰ κατάρτια τῶν ἀραγμένων καραβιῶν τοῦ Κερατίου — ὅταν τὰ σκυλλιὰ ξυπνήσανε, τὰ δέντρα σήκωσαν τὶς κορφές τους, οἱ ἄνθρωποι ἐφανήκανε στοὺς δρόμους κι' ἀνοίξαν μερικὰ καφάσια κι' ἄρχισε ὁ θόρυβος τῆς πρωτεύουσας τῆς ἱερῆς, ὁ γέρος Χότζας ἐπλύθηκε κι' ἀνέβηκε στὸν μικρὸ κυκλικὸ ἐξώστη τοῦ τζαμιοῦ του, κι' ἀπὸ ἐκεῖ πάνω θαρρεῖς κοντὰ στὸν οὐρανό, ἀφοῦ ἀγκάλιασε μὲ μιὰ ματιὰ ὅλο τὸ ὄνειρο τῆς Πόλης ὁ Χότζα μὲ βαρειὰ γλυκειὰ φωνὴ ἄρχισε νὰ ὑμνολογάει τὴ δόξα τοῦ μεγάλου του Προφήτη...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΓΑΛΛΙΑ

(Δεσποινίδος ἀνταποκριτρίας μας)

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Νοέμβριος. — Μόνη μὲ τὴν ἀδελφήν μου εἰς τὸ ἀπέραντον Παρίσι. Μέσα εἰς τὴν πολυκοσμίαν, τὴν δαιμονιώδη κίνησιν, τὴν τύρβην τῆς πόλεως, αἰσθάνομαι τὴν μοναξιὰν νὰ μὲ περισφίγγῃ· τοὐναντίον εἰς τὴν γαλήνην τὴν ἠρεμίαν τοῦ δωματίου μου δὲν εἶμαι τόσον ἔρημος, τόσον μόνη. Ὅταν πρὸ πάντων γράφω τὰς ἐντυπώσεις μου. Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι... πόσας τοιαύτας δὲν εἶχα ἕως τώρα ἀναγνώσει... Ἀλλὰ αἱ ἰδικαί μου δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν ἐφημερίδων' ἁπλούστατα διότι οὗτοι ἐγνώρισαν πρὸ παντὸς τὸ Παρίσι τοῦ Καρτιὲ Λατὲν καὶ τῆς Μονμάρτρε. Βασιζόμενοι ἐπ' αὐτῶν ἐξήγαγον συμπεράσματα ἐπὶ τῆς ζωῆς ὄχι μόνον ὅλου τοῦ Παρισιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Γαλλίας ὁλοκλήρου καὶ διέδωκαν πανταχοῦ τὴν ἰδέαν ὅτι οἰκογενειακὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι παντοῦ ἐπικρατεῖ ἡ κοινωνικὴ ἀποσύνθεσις. Ἐνῷ ἐγὼ ἐγνώρισα τὸ Παρίσι ὑπὸ ἄλλην ἐντελῶς ὄψιν, διότι ἡ περίεργος αὐτὴ πρωτεύουσα δύναται νὰ χωρισθῇ εἰς δύο κόσμους ἐντελῶς διαφορετικούς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πόλεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν καμμίαν ὁμοιότητα μεταξύ των. Ἡ μία εἶνε πόλις τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ, τῆς πολυτελείας, τῶν τρελλῶν διασκεδάσεων, τὸ Παρίσι τὸ ὁποῖον γνωρίζουν οἱ ξένοι, ἡ ἄλλη μένει εἰς τὴν γαλήνην, τὴν εἰρήνην τῆς ἀφανείας. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν οἰκογενειῶν μὲ τὰς ὡραίας παλαιὰς παραδόσεις, τὸν κόσμον τὸν ἀστικὸν μᾶλλον, τὸν ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας.

Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω τὸ τελευταῖον αὐτὸ Παρίσι καὶ οὕτω ἡ τόσον κακολογηθεῖσα πρωτεύουσα νὰ μοῦ ἀφήσῃ τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐξωτερικήν της καλλονήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ αἰσθήματα καὶ ἠθικὰ προτερήματα τῶν κατοίκων της. Ὁ οἰκογενειακὸς δεσμὸς δὲν ἐχαλαρώθη εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ φίλτρον μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας εἶνε πάντοτε βαθὺ καὶ πλῆρες τρυφερότητος. Ποσάκις δὲν ἤκουσα π. χ. νὰ λέγουν ὅτι τὸ μητρικὸν αἴσθημα ἐξέλειπεν ἐδῶ ὅτι αἱ μητέρες μένουν ξέναι πρὸς τὰ παιδιά των, τὰ στέλλουν νὰ μεγαλώσουν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ τὰ βλέπουν ἅπαξ τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐδῶ τί εἶδα; Εἶδα νεαρὰς μητέρας, μόλις σχεδὸν ἐξελθούσας ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὡραίας, κομψάς, μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐξησφάλιζον τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς κοσμικὰς συναθροίσεις, νὰ μὴ αἰσθάνωνται μεγαλειτέραν χαρὰν παρ' ὅταν περιστοιχίζωνται ἀπὸ τὰ παιδάκια των, καὶ ἀντὶ νὰ τρέχουν εἰς τὰς ἀπογευματινάς, τὰς συναναστροφάς, διὰ νὰ ἐπιζητήσουν τὰς κολακείας καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν φιλαρέσκειάν των, τὰς εἶδα νὰ συναθροίζωνται ὅλαι μαζὺ κατὰ μακρὰ ἀπογεύματα, συγγενεῖς καὶ φίλαι καὶ νὰ φέρῃ κάθε μία τὰ παιδάκια της διὰ νὰ ἴδῃ νὰ διασκεδάζουν ὅλα μαζὺ ὑπὸ τὰ βλέμματά της. Ἐνῷ τὰ ὁλόξανθα σγουρὰ κεφαλάκια τρέχουν εἰς τὸ σαλόνι καὶ φέρουν εἰς τὸ μέσον τὰ παιγνίδια των, ἐν ᾧ γελοῦν ἀθῶα καὶ τὰ στοματάκια των κελαϊδοῦν, αἱ μητέρες, ῥίπτουσαι πότε πότε βλέμματα ὑπερηφανείας ἐπ' αὐτῶν κατὰ διαλείμματα ἀποτείνουσαι πρὸς αὐτὰ λόγια ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, πίνουν τὸ τσάϊ των καὶ εὐθύμως συνομιλοῦν.

Ποῖον συχνότερον θέαμα, τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς περιπάτους, ἀπὸ ὁμίλους τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι διασκεδάζουν μαζύ; Ποσάκις δὲν μὲ συνεκίνησε τὸ ὡραῖον σύμπλεγμα τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται τόσον συχνὰ ἐδῶ, τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὸ μικρὸ παιδί. Πολλάκις ἐστάθην καὶ παρηκολούθησα μὲ τὰ βλέμματα τὴν τριάδα αὐτήν. Ἡ μητέρα μὲ ἀφοσίωσιν, μὲ πεποίθησιν στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της ὁ ὁποῖος τῆς ὁμιλεῖ στρεφόμενος πότε πότε μὲ ἓν χαμόγελο εἰς τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον μὲ ἀγάπη βαστᾷ σφιγκτὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Ὁ πατέρας νὰ σηκώνῃ τὸ παιδί του... συνήθεια ὡραία ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου τὸ μωρὸ ἀφίνεται εἰς τὴν προσοχὴν τῆς μικρᾶς ὑπηρετριούλας, ἢ ὅταν τὰ μέσα δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν διατήρησιν τῆς ἀπαραιτήτου σχεδὸν δουλίτσας, τὸ σηκώνει ἡ μητέρα του. Ἡ ἐδῶ συνήθεια μαρτυρεῖ περισσότερον ἔχει κάτι τὸ προστατευτικόν, τὸ ἱπποτικὸν ἐκ μέρους τοῦ συζύγου πρὸς τὴν ἀδύνατον μητέρα, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται πολὺ ὡραῖον.

«Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἐπαρχίαν πρὸ πάντων μᾶς ἔλεγε πρό τινος εἷς Γάλλος ἀξιωματικός, μένουν ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ σπίτι των ἀσχολοῦνται μόνον διὰ τὸ νοικοκυριό των καὶ τὰ παιδιά των, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ὀλίγον. Ἡ οἰκογένεια μένει ἐντελῶς πατριαρχικὴ καὶ διατηρεῖ τὰς παραδόσεις».

Ἴσως μάλιστα νὰ τὸ παρακάμνουν εἴς τινα σημεῖα, αἱ Γαλλίδες δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμη τὰς συνηθείας αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν τὴν γυναῖκα ἐλευθέραν, ἀνεξάρτητον. Παραπονούμεθα πολλάκις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι μόνον εἰς τὸν τόπον μας ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ μὴ ἠμπορεῖ μία νέα νὰ ἐξέρχεται μόνη ὅπου καὶ ὁποίαν ὥραν θέλει, καὶ φωνάζομεν ὅτι εἴμεθα ἀκόμη ἀπολίτιστοι κλπ. Εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ Παρίσι, συμβαίνει τὸ αὐτὸ περίπου, μία νέα καλῆς οἰκογενείας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ μόνη εἰς περίπατον, εἰς ζαχαροπλαστεῖον εἰς τὸ θέατρον.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγώ, διὰ νὰ ἔλθωμεν νὰ μείνωμεν ἐπ' ἀρκετὸν μόναι εἰς τὸ Παρίσι, ἐβλέπαμεν τὴν κατάπληξιν τῶν γνωστῶν μας, τὴν ἀποδοκιμασίαν των ἴσως ἐζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπά των. Καὶ ἐσκεπτόμην. Τί ὀπίσω ποῦ εἴμεθα ἀκόμη ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες! Εἶνε λοιπὸν τόσον φοβερὸν πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ κάμνομεν; Ἂν ἠκολουθοῦσαμεν τὴν κοινὴν γνώμην θὰ ἔπρεπε νὰ μείνωμεν πάντα δεσμευμέναι εἰς τὸν ἴδιον στενὸν κύκλον καὶ νὰ στερηθῶμεν πάσης ἀνωτέρας ἀναπτύξεως. Ἦλθα ἐδῶ καὶ εἶδα τὴν αὐτὴν κατάπληξιν ἐζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων σχεδὸν τῶν Γάλλων τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, τῶν Γάλλων μὲ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμά των. Ὁ εἷς «θαυμάζει τὸ θάρρος μας» ὁ ἄλλος ἀπορεῖ «πῶς ὁ πατέρας μας μᾶς ἄφησε μόνας ἐδῶ».

Ἐν τούτοις αἱ Γαλλίδες, ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἐργάζονται, ὅλαι αἱ νέαι ἀναπτύσσονται, σπουδάζουν, τοὺς λείπει ὅμως ἀκόμη ἡ πλήρης ἀτομικὴ ἐλευθερία.

Μόναι· πόσας φορὰς δὲν μᾶς ἐπανέλαβον τὴν λέξιν αὐτὴν μὲ ἀπορίαν. Πῶς, μόναι πηγαίνετε εἰς τὸ θέατρον; μόναι γυρίζετε τὰ μεσάνυκτα; Ἐπηγαίνετε μόναι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης; Ἂν τοὺς ἤκουε κανεὶς θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ Παρίσι κατοικεῖται ἀπὸ ἀγριανθρώπους. Ἐν ᾧ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, καὶ εἰς τὰς καλὰς βεβαίως συνοικίας, δὲν συναντᾷ τις τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν.

Διατί λοιπὸν οἱ ἴδιοι Παρισινοὶ νὰ ἔχουν τόσον ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἰδίας των πόλεως καὶ διατὶ αἱ Γαλλίδες νὰ ἀποφεύγουν νὰ ἐξέρχωνται μόναι των;

— Ὁπωσδήποτε ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἂς μὴ παραπονούμεθα ὅτι εἴμεθα τὸ πλέον ὀπισθοχωρημένον Κράτος τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ ὅτι τὸ Παρίσι τὸ ὁποῖον φημίζεται ὡς κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶνε πολὺ πλέον προχωρημένον ἀπὸ ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

ΕΛΜΙΝΑ ΖΑΝΝΟΥ

ΑΙ ΔΥΟ ΡΩΣΣΙΑΙ

Ἀνησυχώτατον ἄρθρον μᾶς ἔφερεν ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς Βιέννης ὁ διὰ τοῦ χθεσινοῦ ταχυδρομείου κομισθείς. Οἱ ἀκατάπαυστοι, λέγει ἐξοπλισμοὶ τῆς Ρωσσίας ἐπροκάλεσαν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν συνάντησιν τοῦ Διαδόχου τῆς Αὐστρίας μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν προφορικὴν συνεννόησιν εἰς Βερολῖνον τῶν δύο ἀρχηγῶν τῶν Ἐπιτελείων, τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ Αὐστριακοῦ τοῦ Μόλτκε καὶ τοῦ Σέμουα.

Ὑπάρχουν, λέγει ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος» δύο Ρωσσίαι, ἡ ἐπίσημος καὶ ἡ πανσλαυϊστική. Ἡ πρώτη θέλει εἰρήνην μὲ τὴν Αὐστρο-Οὐγγαρίαν. Ἡ δευτέρα ὅμως θέλει πόλεμον. Διὰ νὰ ἐξοπλίζεται δὲ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Ρωσσία τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πανσλαβιστικὴ Ρωσσία σέρνει ἀπὸ τὴν μύτην τὴν ἐπίσημον Ρωσσίαν.

Διὰ τοῦτο, ἐπιλέγει, ἔδεησε ὁ Διάδοχος τῆς Αὐστρίας νὰ συναντηθῇ μετὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ ὁ Σέμουα μὲ τὸν Μόλτκε.

Τὸ συμπέρασμα; Ὅτι μπαρουτομυρίζει.

Η ΧΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΙΩΤΑΙ

(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ -- ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ -- ΑΝΕΚΔΟΤΑ)

Τὸ κλῖμα τῆς Χίου εὐκρατέστερον. Ὁ χειμὼν ὀλιγώτερον βροχερὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ. Καὶ τὸ καλοκαίρι δροσερώτερον τοῦ ἰδικοῦ μας.

— Οἱ Χιῶται θεωροῦνται πρώτης τάξεως γεωργοί. Οἱ κηπουροί των εἶνε περιζήτητοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἰταλίαν ἀκόμη.

—Ἕνας Χιώτης κηπουρός, ὁ Κουκινάκης, ἔκαμε τὴν Κηφισσιά, Κηφισσιά. Αὐτὸς εἶνε ὁ εἰσηγητὴς τῆς φράουλας, τοῦ κερασιοῦ τῆς Κων)πόλεως, τοῦ βυσσινιοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων καρπῶν καὶ λαχανικῶν.

—Χάρις εἰς τὸν Κουκινάκην οἱ χωρικοὶ τῆς Κηφισσιᾶς καὶ τοῦ Μαρουσιοῦ εὐημεροῦν.

—Οἱ Χιῶται δὲν ἔκαμαν θαύματα γεωργικὰ εἰς ἔδαφος βραχῶδες, ἀλλὰ καὶ θαύματα ὑδραυλικά.

—Εἶναι οἱ νέοι Μωϋσῆδες, ἔκαμαν τὸν γρανίτην νὰ ἀναβλύσῃ νερό.

—Ὁ Χιώτης δὲν εἶνε Πελοποννήσιος ἢ Ρουμελιώτης. Ὅλο σταφίδα, μόνο σταφίδα. Ὅλο καλαμπόκι, μόνο καλαμπόκι.

—Ἔχει κάτι τι τὸ Κεφαλονήτικο· τῆς εὔκολες καλλιέργειες ἀγαπᾷ τῆς δύσκολες δουλειές καὶ τῆς δύσκολες καλλιέργειες.

—Σχεδὸν αἰσθάνονται καταφρόνησιν στὰ σιτηρά· εὔκολη καλλιέργεια μικρὴ ἀπόδοσις.

—Ποῦ εἶναι κόπος; Ποῦ εἶνε χρῆμα; Ἐκεῖ ῥίχνονται οἱ Χιῶται.

—Βαμβάκια, σηροτροφία, ἐσπεριδοειδῆ, ἀμπελουργία.

—Τὴν ἐληὰ τὴν θεωροῦν δένδρον τῶν τεμπέληδων. Σιγάσιγὰ νὰ μὴν μᾶς ἀκούσουν οἱ Κερκυραῖοι. Λίγα λοιπόν, πολὺ ὀλίγα ἐλαιόδενδρα.

—Τί εἶνε οἱ Χιῶτες στὴ γεωργία, ἀπόδειξις ἡ Σύρα.

— Ποιὸς ἔκαμε τὸ θερόνησο αὐτὸ νὰ βγάνῃ ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴ πρώϊμα λαχανικά της; Οἱ μεταναστεύσαντες εἰς τὴν Σύρον Χῖοι μετὰ τὰς σφαγάς.

—Διατὶ ἡ Σύρα εἶνε τὸ πλέον πολιτισμένο νησὶ τῶν Κυκλάδων μας; Διότι Χιῶτες ἔδρασαν εἰς αὐτό.

—Ἐκεῖ ποῦ δὲν μπόρεσαν οὔτε καρποφόρα δένδρα νὰ φυτεύσουν οὔτε δημητριακὰ νὰ σπείρουν ἕνεκα τοῦ πετρώδους τοῦ ἐδάφους, ἐκεῖ οἱ Χιῶτες ἵδρυσαν τὰ μαστιχοχώρια των.

—Τὸν σχοῖνον ποῦ βγαίνει τὴν ὡραίαν μαστίχαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀρωματίζουν ἡ Χιώτισες τὸ στόμα των καὶ τὰ γλυκά των, οἱ ἄνδρες τὴν ρακήν των.

—Περὶ τῆς Χίου ἐλέχθη ὅτι εἶνε πλουσία εἰς φυτὰ πολυτελείας καὶ πτωχὴ εἰς δημητριακοὺς καρπούς.

—Ἡ Χίος δὲν εἶνε γιὰ ψωμί, ἀλλὰ γιὰ παντεσπάνι.

—Οἱ Χιῶτες ἔχουν μίαν μεγάλην Δόξαν. Τὴν Σχολὴν τοῦ Ὁμήρου.

—Δείχνουν τὴν ψηλὴ πέτρα ποῦ καθότανε ὁ γέρο Ὅμηρος καὶ τραγουδοῦσε τὰ ποιήματά του.

— Διότι οἱ Χιῶτες τὸν θέλουν Χιώτην τὸν Ὅμηρον.

Ὅλος ὁ λαὸς μιλάει ἀκόμα καὶ τώρα γιὰ τὸν Ὅμηρον. Ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ ἔζησε, στὸν Ἀνάβατο τραγούδησε, στὴν Καρδαμύλη ἐτάφη.

—Ὁ Ὅμηρος εἶνε ὁ Θεός τους.

—Ὑπάρχουν μερικοὶ πύργοι στὰ χωριὰ τῆς Χίου ποῦ ἀνάγονται εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γενουησίων.

—Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Χίου ὑπῆρξαν οἱ Πελασγοί.

—Πόθεν τὸ ὄνομα Χίος; Τῆς τὸ ἔδωκαν λένε οἱ Φοίνικες. Εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν «Χίος» θὰ πῇ μαστίχα.

—Τὰ φῶτα τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Κρήτην. Οἱ Κρῆτες ὑπῆρξαν οἱ ἐκπολιτισταί της.

—Κρῆτες τῆς ἐποχῆς τοῦ Μίνωος κατέστρεψαν τοὺς πειρατάς της, Κρῆτες κατέστησαν δυνατὸν τὸ ἐμπόριον τῆς Χίου, Κρῆτες τῆς ἔκτισαν πόλεις, Κρῆτες τῆς ἔδωσαν νόμους.

—Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι εἰς τὴν Χίον χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν δωδέκατον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

—Οἱ ἄποικοι οὗτοι λένε ὅτι ἦσαν ἀπὸ κάθε καρυδιᾶς καρύδι. Ἴωνες, Αἰολοί, Πελασγοί, Δρύοπες, Ἐπιδαύριοι Ὀρχομένιοι.

—Ἦλθαν καὶ εἰς ἐπιμιξίαν μὲ τοὺς ἐντοπίους. Ἴσως δι' αὐτὸ οἱ Χιῶτες ἔγιναν τέτοιοι διαβολάνθρωποι.

—Ἀπὸ τότε, λέγει ὁ σοφὸς Φαστὲλ δὲ Κουλάνζ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ Χίου ὑπομνήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐρανιζόμεθα ὅλας αὐτὰς τὰς σημειώσεις, ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου δὲν μετεβλήθη.

—Ἐπέρασε, λέγει ὁ συγγραφεὺς αὐτός, ἀπὸ ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δουλείας, ὑπέκυψεν εἰς διαφόρους δεσπότας. Τρεῖς φορὰς ἐξῳκίσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν νῆσον. Διωχθεῖσα, ἐπανῆλθε. Ὑποδουλωθεῖσα διεκωνίσθη.

—Ἡ φυλή, ἡ Χιώτικη φυλή, ἔμεινε ἀμετάβλητη.

—Τί ἄλλη τρανοτέρα ἀπόδειξις τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς φυλῆς ἀπὸ τὴν γλῶσσα;

—Οἱ Τοῦρκοι τῆς Χίου μιλᾶνε ἑλληνικά.

—Ἡ γλῶσσα διετηρήθη χωρὶς σχολεῖα. Διότι ὁ λαὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη σχολείων γιὰ νὰ μιλᾷ.

—Πῶς ἔγινε ἀπὸ ἀρχαία δημώδης, ζητήσατε τοὺς γλωσσικοὺς καὶ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ὅλα τὰ πράγματα μεταβάλλονται. Καὶ ὅλαι αἱ γλῶσσαι.

—Τὰ περισσότερα ὀνόματα τῶν πόλεων εἶνε ἀρχαῖα. Ἐλάτεια, Ἀλφίναον, Καρδαμύλη, Καλαμωτὴ κλπ.

—Ἀλλὰ τί ἄλλο μαρτύριον τῆς ἑλληνικότητος τῆς νήσου, ἀπὸ τὴν περὶ Ὁμήρου παράδοσιν.

—Οἱ δημοτικισταὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουν πολὺ τὴν διαρκῆ Ἑλληνικότητα τῆς Χίου ὑπὲρ τῶν γλωσσικῶν ἀγώνων των.

—Ὁ Φαστὲλ δὲ Κουλάνζ, ὅστις ἐμελέτησε τὴν Χίον ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη, διὰ νὰ συντάξῃ τὸ ὑπόμνημά του τὸ ὁποῖον ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ἀπονέμει τὸν ἑξῆς μεγαλόστομον εἰς τὴν Χίον καὶ εἰς τοὺς Χιώτας.

—Οἱ σημερινοὶ Χῖοι εἶνε τὰ ἀληθινὰ παιδιὰ τῶν ἀρχαίων Χίων.

—Ἀκόμα καὶ αὐτά. Ἔχουν ἀκόμα τὰς ἀρετάς, τὰ ἐλαττώματα καὶ ὅλην τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν προγόνων των. Τὰ χαρακτηριστικὰ πιθανὸν νὰ ἐξησθένησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ τῆς δουλείας, ἀλλὰ δὲν μετεβλήθησαν.

—Οἱ Χιῶτες διακρίνονται μεταξὺ ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Δὲν ἔχουν τὸ ζωηρὸ μάτι καὶ τὸ ἀγέρωχο μέτωπο τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἀλλ' οὔτε τὴν παιδαριώδη των ματαιότητα, λέγει ὁ Φουστὲλ δὲ Κουλάνζ, οὔτε τὴν ταχυκινησίαν τοῦ προσώπου των.

—Ὁ Χιώτης εἶνε γαλήνιος, ψυχρός, ἀπαθής. Ἡ φυσιογνωμία των δὲν προδίδει οὔτε αἴσθημα οὔτε πάθος. Ἐκφράζει μόνον τὸν ὑπολογισμόν.

—Ὁ Χιώτης σκέπτεται, δὲν ἐνθουσιάζεται. Δὲν γίνεται θῦμα τῆς φαντασίας του. Εἶνε ὁ θετικὸς ἄνθρωπος τῆς Ἑλλάδος.

—Οἱ Ἕλληνες ἀγαποῦν τὰς ἀφῃρημένας ἰδέας καὶ τὰς μεγάλας λέξεις. Ὁ Χιώτης ἀγαπᾷ τὰ πράγματα καὶ πρὸ πάντων τοὺς ἀριθμούς.

—Ὁ Χιώτης εἶνε ἔμπορος.

—Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἀναγνώσκετε μίαν καὶ μόνην ἰδέαν· πῶς νὰ πλουτίσῃ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΣΑΛΤΑΤΖΑΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΥ ΤΩΝ „ΤΑΙΜΣ,,

Ὁ ἀρθρογράφος θεωρεῖ ὡς γεγονὸς καὶ ὡς πόρισμα ὅλων τῶν εἰδήσεων τὰς ὁποίας διεβίβασεν ὁ μετὰ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ ἀνταποκριτὴς τῶν «Καιρῶν» ὅτι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Λουλὲ Βουργὰζ ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς κατ' οὐσίαν εἰς οὐδεμίαν σοβαρὰν πολεμικὴν ἐπιχείρησιν προέβη καὶ ὅτι τοὐναντίον ἐχάρισεν εἰς τοὺς Τούρκους πολύτιμον χρόνον δύο περίπου ἑβδομάδων καὶ πλέον ὥστε νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν φυγαδευθεῖσαν ἀπὸ τὸν στρατόν τους τάξιν, καὶ νὰ ἐνδυναμώσουν τὰ ἀμυντικὰ τῆς Τσατάλτζας ἔργα μὲ ἄνδρας, πυροβόλα καὶ ὀχυρώματα. Ἑπομένως λέγει, τώρα ποῦ διεκόπησαν αἱ περὶ ἀνακωχῆς διαπραγματεύσεις, ἡ κατὰ τῆς Τσατάλτζας ἐπίθεσις θὰ γίνῃ φτοῦ! καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα οἱ Τοῦρκοι ἀρύσθησαν ὡς ἐκ τῆς δοκιμῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμαν κατόπιν τῶν διὰ τοὺς Βουλγάρους ματαίων ἐπιθέσεών των ποῖα ἦσαν τὰ ἰσχυρὰ καὶ ποῖα τὰ ἀδύνατα μέρη τῆς ἀμύνης των. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Συρίαν ἐξακολουθοῦν νὰ ἔρχωνται καλλιτέρας ποιότητος στρατεύματα ἀπὸ Νιζάμηδες, νέον βαρὺ πυροβολικὸν μετατίθεται, θὰ μποῦνε εἰς ἐνέργειαν καὶ τὰ Γαλλικὰ πυροβόλα τὰ ὁποῖα ἦσαν προωρισμένα διὰ τοὺς Σέρβους καὶ τὰ ὁποῖα κατέσχεσαν οἱ Τοῦρκοι μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου· ὅτι ὅλα τὰ ἀμυντικὰ ἔργα σοβαρῶς ἐνισχύθησαν· καὶ ὅτι μεγάλαι ἐφεδρεῖαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν πολεμήσει ἀκόμη εὑρίσκονται ὄπισθεν παντὸς ἀμυντικοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἤθελον ἀποπειραθῇ οἱ Βούλγαροι νὰ κυριεύσουν.

Ποῖον εἶνε λοιπὸν τὸ μυστικὸν τοῦ ὅτι οἱ Βούλγαροι ἔδωσαν τόσον καιρὸν διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅλην αὐτὴν τὴν ἀναδιοργάνωσιν οἱ Τοῦρκοι; Διατὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιτίθενται καὶ διατὶ ἔπειτα ἀπεσύρθησαν; Ὁ στρατιωτικὸς ἀρθρογράφος τῶν «Τάϊμς» ὑποθέτει ὅτι ἠθέλησαν νὰ τρομάξουν τὸν Σουλτάνον, τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὰ χαρέμια τους, διὰ νὰ τοὺς ἀπελπίσουν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ δεχθοῦν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης.

Κυρίως εἰπεῖν, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, πραγματικὴ ἔφοδος δὲν ἔγινεν, ἀλλὰ ἓν εἶδος ἀποπείρας διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὰς Τουρκικὰς θέσεις, νὰ ἀποκαλύψουν τὰς ἀδυναμίας των καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα αὐτὰ κατόπιν διὰ τὴν πραγματικὴν ἐπίθεσιν.

Ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ τετραήμερος ἐπίθεσις τῶν Βουλγάρων ὑπῆρξε δυσμενὴς πρὸς αὐτούς. Καὶ ὅμως ὁ ἀρθρογράφος συμπεραίνει ἡ Τουρκία τίποτε δὲν ἔχει νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τῆς Τσατάλτζας, ἀφοῦ ὁ στρατός της ἔχασε πᾶσαν ἐπιθετικὴν δύναμιν καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ βοηθήσῃ τὸν Σουλτάνον ὥστε νὰ ἀνακτήσῃ πᾶν ὅ,τι ἀπώλεσεν. Ἀλλ' αὐταὶ αἱ σκέψεις, λέγει, εἶνε διὰ πολιτικοὺς οἱ στρατιωτικοὶ δὲν τ' ἀκοῦνε αὐτά, αὐτοὶ λένε, ἐφ' ὅσον ἔχομεν δυνάμεις ν' ἀντισταθοῦμε, θ' ἀντισταθοῦμε. Καὶ τοιαῦται ὑπάρχουν εἰς τὰς γραμμάς μας, περιμένωμεν δὲ καὶ νέας ἐμπειροπολέμους ἐφεδρείας. Ἡ δὲ Ἀδριανούπολις δὲν ἔπεσεν, ἡ Σκόδρα ἀντέχει ἀνδρείως, καὶ Μακεδονικὸς ἀγὼν ὑφίσταται ἀκόμη ζωντανός.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος Ἑνώσεως Ἑλληνίδων

Πρόσκλησις Μαθητριῶν

Ἐπειδὴ ἕνεκα τῶν περιστάσεων προβλέπεται μεγαλειτέρα ἔτι ζήτησις Νηπιαγωγῶν παρατείνονται αἱ ἐγγραφαὶ Νηπιαγωγῶν εἰς τὸ ἐν Καλλιθέᾳ—Ἀθηνῶν Διδασκαλεῖον τῶν Νηπιαγωγῶν μέχρι τέλους τοῦ τρέχ. μηνός.

Εἶνε δεκταὶ δωρεὰν δέκα πέντε εἰσέτι πτυχιοῦχοι τοῦ Ἀρσακείου πρωτοβάθμιοι καὶ δευτεροβάθμιοι, ὡς καὶ μαθήτριαι ἀπόφοιτοι τῆς Η' τάξεως τῶν πλήρων Παρθεναγωγείων μὲ βαθμὸν λίαν καὶ ἄριστα πληρώνουσαι δίδακτρα δρ. 10 κατὰ μῆνα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ διδάσκαλος ζητεῖ θέσιν νὰ παραδίδῃ ἑλληνικὰ καὶ γαλλικὰ μὲ μετριωτάτην ἀμοιβήν. Πληροφορίας' Ἰω'ν. Α. Κ.

ΤΡΕΜΕ ΑΜΕΡΙΚΗ !

ΠΩΣ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΚΑΛΙΠ ΒΕΗΣ

ΘΑ ΚΑΤΕΛΑΜΒΑΝΕ ΤΗ Ν. ΥΟΡΚΗΝ

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ 'ΑΚΤΑΙΟΝ

Δὲν ξέρουν τίποτε οἱ καϋμένοι διὰ τὴν συνωμοσίαν.— Διατὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας.— Οἱ ἀξιωματικοί μας εἶνε τέλειοι τζέντλεμαν.— Εἴχαμε τύχη νὰ ἔχωμεν στρατηγὸν τὸν Διάδοχον.— Ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τί λείπει ἀπὸ τὸ Φάληρον.— Δὲν ἔχει θέατρα.— Ὁ Γκαλὴπ πασᾶς τὰ ψευτογαλλικά του καὶ οἱ ταρταρινισμοί του.— Διατὶ ἐνικήθησαν οἱ Τοῦρκοι.

Ὡρισμένως αἱ αἰχμάλωτοι Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ εἶνε εὐτυχεῖς ἄνθρωποι.

Ἀφοῦ, παρὰ τὸν λόγον τιμῆς ποῦ προηγουμένως ἔδωσαν, ἀφέθησαν ἐλεύθεροι νὰ συργιανοῦν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, μετὰ τὴν συνωμοσίαν των μετεφέρθησαν ἐδῶ εὗρῆκαν ὅ,τι κανείς τους βεβαίως δὲν θ' ἀνέμενεν' ἱπποτισμὸν ὅμοιον τοῦ ὁποίου παράδειγμα δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ κανένα κράτος.

Τοὺς ἐπεσκέφθημεν εἰς τὸ Ἀκταῖον —ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ξενοδοχεῖα τῆς Ἀνατολῆς—εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς ἐστέγασεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εὐθὺς ὡς ἔφθασαν ἐκ Θεσσαλονίκης διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου «Θεμιστοκλῆς». Οἱ εἰς τὸ «Ἀκταῖον» εὑρισκόμενοι Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ εἶνε περὶ τοὺς ἑκατό, τῶν λοιπῶν—διότι ἦσαν ἄνω τῶν πεντακοσίων ἀποσταλέντων εἰς διαφόρους ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἦταν ἡ ἕκτη ἑσπερινὴ ὥρα ποῦ μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψίν των.

Μέσα εἰς τὸν ἀπέραντο, πλακοστρωμένο προθάλαμο τοῦ Ἀκταίου, καθισμένοι κατὰ μικρὰς ὁμάδας στὴς φαρδοπλατυμένες πολυθρόνες οἱ Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ ἐκάπνιζαν καὶ συνομιλοῦσαν ῥίχνοντες κρυφὲς ματιὲς εἰς τοὺς ἀραιοὺς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπισκέπτας. Νέοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ προύτζινα πρόσωπα καὶ μεγάλα μουστάκια μοῦ ἔκαναν τὴν ἐντύπωσιν θηρίων κλεισμένων στὸν κλωβόν. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔφεραν τὰς στρατιωτικὰς των στολάς καὶ καλπάκια· Ἄλλοι ἀντικατέστησαν τὶς στολές των μὲ πολιτικὲς ἐνδυμασίες ἀπὸ τσόποιες ἔλειπαν πολλὰ πράγματα διὰ νὰ εἶνε ἄψογες. Μερικοὶ ἦσαν χωρὶς καλλάρο καὶ τὰ πουκάμισά των ἐφημίζοντο διὰ καθαριότητα. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν χωμένος σὲ μιὰ πολιτικὴ γωνιά. Πλησιάσαμε τοὺς ὁμίλους κι' ὅλοι στυλώσανε τὰ μάτια τους πάνω μας μὲ δυσπιστία.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀκταίου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς συστήσῃ εἰς ἕνα κύκλον τεσσάρων ἀξιωματικῶν ἐκ τῶν ὁποίων εἷς, εἰς ἀθλίαν Γαλλικήν, ἀνέλαβε νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας ἂν περνοῦν καλὰ κι' ἂν εἶνε εὐχαριστημένοι.

Ὡς ἦτο ἑπόμενον ὅλοι τους εἶνε κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς μετέφεραν καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς φέρονται.

Ὅταν ὅμως ἀρχήσαμε νὰ τοὺς ἐρωτοῦμε τὰ περὶ συνωμοσίας διαδιδόμενα ἐκόμπιασαν, ἀντήλλαξαν βλέμματα καὶ κουβέντες μαζύ τους καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι δὲν ξέρουν τίποτα.

— Εὑρισκόμεθα ἐς τὴν λέσχην μας οἱ περισσότεροι, εἶπεν ὁ συνομιλητής μας ὅταν ἀντελήφθημεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶχε πολιορκήσει τὸ σπίτι. Ἐρωτήσαμε νὰ μάθουμε τὸν λόγον καὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν καμμίαν ἀπάντησιν ἀλλὰ τὴν ἑπομένην μᾶς εἶπαν ὅτι θὰ μᾶς ἐμπαρκάριζαν διὰ τὰς πατρίδας μας. Ἐμπήκαμε στὸν «Θεμιστοκλῆ» κι' ἐκεῖ ἐμάθαμε ὅτι μᾶς πηγαίνουν στὰς Ἀθήνας.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ λεγόμενά τους δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς σημασίαν διότι ἀντιφάσκουν ὅλοι ἀναμεταξύ των. Πολλοὶ ἠρνοῦντο ν' ἀπαντήσουν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς συνωμοσίας, ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι δὲν ξεύρουν τίποτα καὶ εὑρέθησαν καὶ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι εἶπαν ὅτι δύο τρεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀνάξιοι νὰ λέγωνται ἀξιωματικοὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν κάποιο κίνημα τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν συνεμερίσθη, ἐνῷ ἄλλοι ἀπέδωσαν αὐτὸ εἰς διαβολὰς ἐχθρῶν των.

— Μέχρι τοῦ Σαββάτου εἴμεθα τελείως ἐλεύθεροι καὶ ἀπελαμβάνομεν ὅλων τῶν περιποιήσεων, μᾶς εἶπεν ἕνας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μας εἶχαν ἤδη ἐγκαταλείψει τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Σμύρνην τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλα μέρη. Οἱ Ἕλληνες μᾶς ἐφέρθησαν εὐγενέστατα καὶ τὸ ἐπερίμέναμεν ἀπὸ αὐτοὺς δι' αὐτὸ ἐπροτιμήσαμεν νὰ παραδώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν πόλιν. Οἱ Ἕλληνες εἶνε καθὼς πρέπει στρατὸς καὶ δὲν εἴχαμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα ἀπ' αὐτούς.

ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ὁλόκληρο τὸ πρῶτο καὶ δεύτερο πάτωμα τοῦ Ἀκταίου ἔχουν διατεθῇ διὰ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἔφθασαν εἰς τὸ Ἀκταῖον τὴ Τρίτην περὶ τὴν ἑνδεκάτην πρωϊνὴν διαμείναντες εἰς τὸ βαπόρι ὅλην τὴν νύκτα τῆς Δευτέρας πρὸς τὴν Τρίτην εἰς τὸν Πειραιᾶ. Μέχρι σήμερον δὲν ἔχουν ἀκόμα κάνει περίπατον ἔξω. Ὅταν τοὺς ἠρωτήσαμεν διατί δὲν ἀνεβαίνουν εἰς τὰς Ἀθήνας μιὰ καὶ τοὺς ἐδόθη ἡ... εὐκαιρία νὰ ἔλθουν ἐδῶ ἀπήντησαν ὅτι αἰσθάνονται τὸν ἑαυτόν τους «gene» διὰ νὰ τὸ κάμουν. Τοὺς ἔρχεται φαίνεται ἄσχημα νὰ ἐκτεθοῦν ἡττημένοι αὐτοὶ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον καὶ δὲν καλοβλέπουν ὅταν πηγαίνει νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Τοὺς διεβεβαίωσα ὅτι δὲν εἶχαν νὰ στεναχωρηθοῦν γιὰ τίποτα διότι ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης θὰ εἶχε ἀρκετὴν εὐγένειαν ὥστε νὰ μὴ τοὺς μεταχειρισθῇ ἀναξιοπρεπῶς. Ἔμειναν, ὑποθέτω, πεπεισμένοι διότι καὶ οἱ ἴδιοι εἶδαν εἶπαν ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ εὐγενῆ λαὸν ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ τὸ λεπτὸν τῆς θέσεώς τους καὶ κάμει τὸ πᾶν διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνθυμίζει ὅτι εἶνε αἰχμάλωτοι. Δικοί μας ἀξιωματικοὶ ἔρχονται καὶ τοὺς ἐπισκέπτονται ἐπίσης κι' ἔτυχε κι' ἐγὼ νὰ ἰδῶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν μερικοὺς οἱ ὁποῖοι συνωμιλοῦσαν φιλικώτατα μὲ τοὺς αἰχμαλώτους.

— Κάνει εὐχαρίστησιν νὰ συναναστρέφεται κανεὶς μὲ αὐτούς, μᾶς εἶπε ἕνας αἰχμάλωτος. Εἶνε τέλειοι τζέντλεμαν.

Ἕνας ἄλλος αἰχμάλωτος [illegible] ται νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ [illegible] Τοῦρκος ἀρχίζει νὰ μαθ[illegible] λέξεις ποῦ χρειάζεται [illegible] φάγῃ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν [illegible] αἰσθάνεται καὶ ἐνδιαφέρο[illegible] χαιότητας καὶ τὸν Παρθενῶνα [illegible] ποῖον παρατηροῦσε μὲ τὰ [illegible]. Ἐπιφυλάσσεται νὰ πάῃ [illegible] προμηθευθῇ καινούργιο πα[illegible].

Μοῦ ἐζήτησαν πολεμικ[illegible] σα νὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι ἤθε[illegible] στυχῶς γι' αὐτοὺς — [illegible] νένα παρηγορητικό.

Ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον νὰ προμηθεύσῃ Γαλλικὰς ἐφημερίδας [illegible] ἤθελαν καὶ μὲ τὰ ἴδια [illegible] νὰ πληροφορηθοῦν ἂν πρ[illegible] Μοναστήρι.. ἔπεσε γιατί [illegible] βαστάει ἀκόμα. Ὅταν τ[illegible] Διάδοχος ἔκανε μάχη στ[illegible] ρα τόσες ἡμέρες δὲν μπόρ[illegible] θοῦν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς ποῦ[illegible]

— Πότε κι, ὅλας ἔφ[illegible]

— Κι' ἐνίκησε στὴ μά[illegible]

—... Ὑποθέτω!

— Ἄ, μοῦ εἶπε ἕνας. [illegible] νὰ ἔχετε τέτοιο στρατηγ[illegible] Μπράβο του! Θυμάμ[illegible] τσά... Ὅπου ἐκάναμε νὰ [illegible] ἐβλέπαμε πῶς εἴμαστε [illegible] πειτα τὸ πυροβολικό σας.[illegible]

Ἐμεῖς εἴχαμε λίγα κα[illegible] νὰ δικαιολογήσῃ τὰ πράγ[illegible]

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χ[illegible] δούνι γιὰ τὸ βραδινό του[illegible]

Συνκωθήκανε ἀμέσως, [illegible] γνώμη, κι' ἐτρέξανε νὰ [illegible] γάλη σάλα ποῦ τοὺς χρη[illegible] τρώνε. Ἂν κρίνω ἀπὸ [illegible] ἔδειξαν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ [illegible] κοι ἀξιωματικοὶ δὲν φα[illegible] χουν πάρει κατάκαρδα τ[illegible] τους. Ἐφέραμε μιὰ βόλτα [illegible] θουσαν τοῦ φαγητοῦ ὅπ[illegible] τάμπλ-ντ-ὂτ τους οἱ αἰχ[illegible] τί τάμπλ-ντ-ότ. Εἶμαι βέ[illegible] ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐσερβιρίζ[illegible] φαγητὰ φροῦτα, τυρὶ κα[illegible] γαπᾶτε. Κρασὶ δὲν ἐπι[illegible] σκεία τους νὰ πίνουν, ἀ[illegible] θὼς μοῦ εἶπαν, πολλοὶ [illegible] Τὰ τραπέζια βαλμένα σ[illegible] ρές, καθαρὰ λευκά. Τὰ [illegible] γενέστατα, περιποιητικώτ[illegible] τὸν καθένα νὰ σερβιρίζ[illegible] ὅσο θέλει. Παρεπονέθησα[illegible] φαγητόν τους τοὺς ἐπισ[illegible] σμος καὶ τοὺς ἔγινε ἡ [illegible] σουν ἡ πόρτες ὅταν τρώγ[illegible] σπίτι τους νὰ ἦσαν. Ἀ[illegible] Τοῦρκοι δὲν ὑποφέρουν [illegible] τους.

Ἐσερβιρίζοντο καλὰ [illegible] σιωπῇ εἰς τὸ βάθος σ' [illegible] τραπέζι ὁ Γκαλὶπ πασᾶς, [illegible] Τουρκικοῦ στρατοῦ κατὰ [illegible] Γιαννιτσῶν, μαζὺ μὲ τὸν [illegible] διοικητὴν (πρώην δηλαδὴ) [illegible] λονίκης ἔτρωγαν συζητοῦ[illegible] τὸ ἐπιτελεῖόν τους.

Εἰς ξεχωριστὴ αἴθουσα [illegible] γυναῖκες—δέκα, δώδεκα [illegible] γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλε[illegible] λων μαζὺ μὲ κάμποσα πα[illegible] ποίων τὰ φεσάκια εἶνε [illegible] κινα. Μίαν κρυφὴν ματ[illegible] γιατὶ ἡ εἴσοδος ἀπαγορε[illegible] θρησκευτικῶν λόγων. Ἡ [illegible] ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἐξαιρετι[illegible] ναῖκες.

Ἐτάγιζαν τὰ παιδιὰ [illegible] ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια [illegible] στρώσει ψιλὴ κουβέντα [illegible] Ἡ μόνη ὥρα κατὰ τὴν [illegible] τὰ στόματά τους εἶνε [illegible] γητοῦ. Ὅλον τὸν ἄλλον [illegible] κατάκλειστες ἐπάνω ἀπ[illegible] αὐτῶν τῶν ὁμοφύλων τω[illegible]

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Ἕνα γκαρσόνι τοῦ Ἀ[illegible] μοποιήθη νὰ μᾶς δώσῃ [illegible] ρὶς νὰ του τὴν ζητήσωμ[illegible] λησε περὶ τῆς ὡραιότητ[illegible] μσιῶν καὶ περὶ τῶν... [illegible] νης.

— Πῶς περνᾶνε τὴν ὥ[illegible] χμάλωτοι; τὸν ρωτήσαμ[illegible] ἀποσχολήσωμε ἀπὸ τὸν [illegible] φαρο.

— Πῶς νὰ τὰ περνᾶ[illegible] κόττα ποῦ λέει ὁ λόγος. [illegible] σανε τὸ μισθό τους καὶ [illegible] νε ἐδῶ.... Μαστίχες, [illegible] καὶ συζήτησις.. Τί ἄλλο [illegible]

— Κι' ἡ χανούμισσες [illegible]

— Κι' ἡ χανούμισσες [illegible]

— Ποιὸς τὴς βλέπει.. [illegible] νε κάθε τόσο τὸ κουδούνι [illegible] τᾶνε ὅ,τι θέλουνε μὲ κλε[illegible] τα! Ἐκεῖ μέσα μένουνε [illegible] κι' ὅλο νερὸ ζητᾶνε... Τ[illegible] κάνουνε τόσο νερό.. Μᾶς [illegible] σοκολάτες.. Σιγὰ σιγὰ π[illegible] θὰ ζητήσουνε.. Θαρρεῖς [illegible] τσιφλίκι τους.. Ἀφοῦ κι' [illegible] νουν ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα[illegible]

Τί νὰ πῇ κανείς.

ΨΙΛΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Οἱ αἰχμάλωτοι εἶχαν [illegible]